

Hồi 25

Chân chân giả giả

Khâu Cửu Sư ước từ đầu đến chân quay về Bát Trại Viên, thủ hạ nghênh đón nói: “Bố chính sứ ti Tiền Thế Thần đại nhân đến rồi, Nguyễn gia đang ở đại sảnh đón tiếp ông ta, Nguyễn gia nói khi Khâu gia quay về, mời Khâu gia đến đại sảnh”.

Khâu Cửu Sư có chút tư vị quay lại hiện thực, việc không liên quan nhục thể, mà là sự quay về của tâm thần, cảm thấy sự tình rất không tầm thường.

Tiền Thế Thần tuy ra vẻ hợp tác toàn diện trong việc tróc nã Ngũ Độn Đạo, nhưng qua nhiều lần tiếp xúc, Khâu Cửu Sư rốt cuộc cảm thấy gã không thành tâm hợp tác, tuyệt không ‘tận tâm’ vì chuyện này. Tiền Thế Thần đột nhiên chủ động đến gặp, thật khác với thái độ bị động của gã trước đây trong chuyện này. Phía Tiền Thế Thần thật ra đã xuất hiện biến hóa gì đây?

Bảo: “Bảo cho Nguyễn gia, ta thay y phục xong đến liền”.

oOo

Ô Tử Hư từ cửa hông bước ra, đi lên bình đài Phong Trú Các đối diện hồ, ngắm nhìn trời cao.

Một tia nắng rực rỡ, chênh chếch chiếu qua kẽ mây, hắt lên mặt hồ lóng lánh. Trời đất hài hòa thanh tú hiển hiện trước mắt khiến người ta không thể liên tưởng đến trận mưa gió tàn phá vừa rồi. Bầu trời trong veo xán lạn sau khi mưa tạnh mây tan. Sắc trời xanh biếc mỹ lệ lại quang lâm lục địa, dần dần bao trùm nhân gian. Trong đám hoa cỏ cây cối bên bờ hồ, ong mật bướm sắc nướm nượp bay lượn, âm thanh vo ve nhiệt náo, một đám vịt trời đội hình nghiêm chỉnh lướt qua mặt hồ, bay vào trong rừng cây.

Thanh âm xa gần sung mãn, vô số ve sầu tận lực xướng ca, hơi ẩm mặt trời lại bao phủ đại địa, đất trời tràn trề sức sống.

Ô Tử Hư rửa sạch phiền muộn trong lòng, đầu chí lại dâng cao, từ chỗ không có khả năng kiến tạo nên tính có thể, luôn là phương pháp để hấn truy cầu thành công và hưởng thụ nhiệt tình sự sống.

Hấn tiếp tục suy tư về cuộc tiếp xúc và đối thoại với Cô Nguyệt Minh vừa nãy. Đối với hấn mà nói, Cô Nguyệt Minh tuyệt không giống người cô ngạo vô tình khó tiếp cận như trong truyền ngôn.

Chí ít Cô Nguyệt Minh chịu nói ra bí mật trong lòng với hấn.

Từ nhỏ Ô Tử Hư không có bằng hữu, mà hấn cũng vui vẻ với tình cảnh không có bằng hữu, vì hấn không thích hợp có quan hệ mật thiết với bất kỳ ai. Thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn gặp nhau, hấn lại ở trên người Cô Nguyệt Minh tìm được ấn tượng và cảm giác bằng hữu. Hấn gần như dám khẳng định Cô Nguyệt Minh không coi hấn là bạn, nhưng có quan hệ gì chứ? Chỉ cần hai người có thể hiểu lẫn nhau, trao đổi tâm sự với nhau, tuy không có danh bằng hữu, nhưng thực tế đã là bằng hữu.

Cảm giác đó thật là sướng khoái mới mẻ.

Tiếng bước chân vang lên phía sau.

Ô Tử Hư chuyển thân cười nói: "Thiền Dục tử không phải nhớ ta chứ?".

Thiền Dục dừng lại ở xa, khoe miệng phớt qua vẻ xem thường, nói: "Đại tiểu thư muốn gặp người, mau đi theo ta".

oOo

Cô Nguyệt Minh đứng ở giữa sảnh đường, nghi hoặc không hiểu.

Y ôm tâm tình chuẩn bị đối diện một cuộc phục kích khác quay về Quân Sơn Uyển, ai ngờ lại không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Nếu nữ lang đó không đến, có thể thấy nàng chọn một thời gian khác để ám sát y, có lẽ đêm tối càng thích hợp cho hành động của nàng. Nhưng cái mũi linh xảo của y lại ngửi được mùi hương cơ thể nàng còn lưu lại.

Nàng vì sao đến đi vội vã, y thật sự nghĩ không thông.

Hương thơm của nàng đích thật mê người.

Cô Nguyệt Minh than thầm, bản thân rốt cuộc là thế nào đây?

Từ sau hôm nhìn bức vẽ nữ tử đó của Ô Tử Hư, bản thân tựa hồ không còn là Cô Nguyệt Minh lãnh ngạo vô tình, đối với bất kỳ sự vật nào cũng không động tâm như trước nữa.

oOo

Hai người Tiền Thế Thần và Nguyễn Tu Chân đều thần sắc ngưng trọng, Khâu Cửu Sư chỉ nhìn thần tình bọn họ, liền biết chuyện không tầm thường. Hắn ngồi xuống đối diện hai người, nhíu mày nói: “Chuyện gì nghiêm trọng như thế, phải làm phiền Tiền đại nhân đại giá quang lâm”.

Tiền Thế Thần lộ ra thần thái khổ tâm, nhìn qua Nguyễn Tu Chân.

Nguyễn Tu Chân nhìn mái tóc Khâu Cửu Sư lấp lánh nước, cười khẽ hỏi: “Khâu gia trên đường gặp mưa sao?”.

Khâu Cửu Sư thở một hơi, gật đầu nói: “Gần như thế. Không cần để ý chuyện khác”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Hiện tại những gì bọn ta nói, chỉ giới hạn ba người bọn ta biết. Tiền đại nhân vừa rồi nói với ta, Quý Nhiếp Đề lần này chỉ là mượn danh truy bắt khâm phạm mà đến, thực sự lại là kế ám độ Trần Thương, đối tượng muốn đối phó chính là Đại Hà Minh bọn ta”.

Khâu Cửu Sư kinh ngạc nhìn Tiền Thế Thần, hắn không chút kinh ngạc chuyện Quý Nhiếp Đề muốn đối phó bọn chúng, mà không hiểu Tiền Thế Thần thân là mệnh quan triều đình, lại dám bất chấp tội tru di cửu tộc đến cảnh cáo bọn họ, gã làm vậy là vì mục đích gì?

Tiền Thế Thần chán nản nói: “Ta đã đem nguyên nhân nói với Nguyễn huynh, ta cũng là bị buộc phải làm liều, không thể không vì bảo toàn gia sản tính mạng mà phản khởi ứng chiến”.

Nguyễn Tu Chân ung dung tiếp lời: “Tiền đại nhân có người làm việc trong cung, âm thầm báo tin cho Tiền đại nhân, Quý Nhiếp Đề lần này xuống phương Nam, định ra kế hoạch một đá hai chim, không những muốn trừ tận gốc rễ Đại Hà Minh bọn ta, còn muốn vu khống Tiền đại nhân cấu kết bọn ta, mục tiêu không những là gia sản khổng lồ của Tiền đại nhân, còn vì Tiền đại nhân làm quan lâu năm ở Hồ Quảng, có quan hệ quá mật thiết với thế lực địa phương, bất lợi cho triều đình. Cô Nguyệt Minh là con cò lợi hại nhất của Phụng công công, biệt phái đến đối phó Cửu Sư ngươi”.

Khâu Cửu Sư bật cười nói: “Nếu Quý Nhiếp Đề có ý đồ đó, hấn cần phải điều động đại quân, bằng vào một tên Cô Nguyệt Minh, cho dù thêm hấn và ba mươi sáu tên xương vè, cũng không thể làm nên việc gì”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Đây chính là nguyên nhân Tiền Thế Thần đến cảnh cáo bọn ta, Quý Nhiếp Đề chắc chắn sẽ bí mật điều quân, nhân lúc bọn ta đang tập trung ở Lạc Dương bắt trộm, tấn công khiến bọn ta trở tay không kịp”.

Tiền Thế Thần tiếp: “Chỉ cần quý minh đề cao cảnh giác, dù bất kỳ biến động nhỏ nào, cũng tuyệt không qua được tai mắt của quý minh, lúc đó hai vị sẽ biết lời ta đều là sự thực”.

Khâu Cửu Sư đồng ý thốt: “Có lý!”.

Nguyễn Tu Chân tiếp: “Tiền đại nhân đã quyết định cùng bọn ta tiến thoái, nếu bọn ta khởi nghĩa, Tiền đại nhân sẽ thành hậu thuẫn cho bọn ta, đặc biệt hỗ trợ bọn ta lương lớn lương thực và ngân lượng”.

Khâu Cửu Sư lập tức hai mắt bừng sáng, nhìn qua Tiền Thế Thần, trầm giọng hỏi: “Tiền đại nhân có hối hận không?”.

Tiền Thế Thần hung hăng đáp: “Sự thực thì ta đối với sự hủ bại vô năng của triều đình, sớm đã không thuận mắt. Lần này Phụng công công lại dám nhắm vào tài sản của ta, Tiền Thế Thần ta ở đây xin thề, tuyệt không chùn chân, bằng không cho ta vạn tiền xuyên tâm mà chết, vĩnh viễn không siêu sanh”.

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân hai người khẽ động dung, không tưởng được Tiền Thế Thần kiên quyết như thế, nào biết được nguyên do khác trong lòng gã.

Nguyễn Tu Chân nói: “Ta đã đem tình huống của bọn ta nói với Tiền đại nhân, chỉ cần bắt được Ngũ Độn Đạo, bọn ta liền có thể phát cờ khởi nghĩa, lấy tiêu chí thảo phạt Phụng công công và Quý Nhiếp Đề hiệu triệu thiên hạ, trước tiên đánh chiếm Ứng Thiên phủ, sau đó xua quân bắc thượng, thẳng đến kinh sư”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Đã là như thế, bọn ta có nên thu thập Quý Nhiếp Đề và Cô Nguyệt Minh trước không?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Trước khi bắt được Ngũ Độn Đạo, bọn ta không nên manh động”.

Quay qua Tiền Thế Thần hỏi: “Tiền đại nhân nghĩ thế nào?”.

Tiền Thế Thần khẳng khái nói: “Bắt đầu từ bây giờ, mọi người đã là người nhà, chuyện của các người cũng là chuyện của Tiền Thế Thần ta. Sau khi tin tức từ kinh sư truyền về, ta

sẽ lập tức đem tín hàm giao tận tay hai vị, ta còn có thể điều binh bao vây Hồng Diệp Lâu, để hai vị vào trong Lâu bắt tặc”.

Khâu Cửu Sư trầm giọng nói: “Như vậy đại sự định xong”.

oOo

Thiên Dục dẫn Ô Tử Hư tiến vào sảnh đường Tinh Trúc Các, nói: “Đại tiểu thư vừa từ ngoài trở về, đang trên lầu thay y phục, người đứng ở đây chờ tiếp đại tiểu thư. Nhớ đấy! Hồng Diệp Lâu bọn ta có quy củ của Hồng Diệp Lâu, chưa được đại tiểu thư cho phép, người không thể ngồi xuống”.

Ô Tử Hư kinh ngạc hỏi: “Nàng không cùng ta ở đây cung hầu đại tiểu thư sao?”.

Thiên Dục trừng mắt nhìn hấn, nói: “Hiện tại ngươi là người rảnh rỗi nhất Hồng Diệp Lâu, chỉ cần mỗi ngày vẽ một bức tranh là được. Ta rảnh như ngươi sao? Ta còn có rất nhiều chuyện khác phải làm. Không nói với ngươi nữa”.

Ô Tử Hư thích nhất là ngắm dáng vẻ tức giận của nàng, nhún vai nói: “Đi thì đi đi! Bất quá nếu không ai coi chừng ta, nói không chừng ta sẽ lên lầu xem đại tiểu thư thay y phục, có lẽ có thể giúp đại tiểu thư chỉnh đốn y trang”.

Thiên Dục sớm đã quen với sự khinh bạc vô hạnh của hấn, cười nói: “Ngươi thích lên thì cứ lên! Xem xem có hậu quả gì”.

Nói dứt bất cần bỏ đi.

Ô Tử Hư có chút lơ mơ trong đầu, bỏ một mình hấn ở lại đây, thật không hợp lý. May mà hấn giỏi nhất là tùy cơ ứng biến, phương pháp ứng phó tốt là thấy bước nào đi bước ấy.

Nghĩ xem, nghĩ xem, ánh mắt dời đến trên kiệt tác “Cổ chiến xa nữ thần” của hấn, lòng nghĩ Cô Nguyệt Minh nói lúc thưởng thức bức họa này, nữ thần trong tranh dường như sống lại. Chẳng lẽ hấn đã chế tạo ra một “tiền tử trong tranh”? Nếu mỹ nữ trong tranh thật sự có thể bước ra, cùng mình ca hát nhảy múa, há không phải là mộng tưởng trở thành hiện thực sao.

Chỉ hận dù hấn hết qua trái rồi sang phải, nhìn gần ngóng xa, thử đủ mọi góc độ quan sát, mỹ nữ trong tranh vẫn không có dấu hiệu sống lại.

Lúc lòng đang thất vọng thì Bách Thuần đi xuống lầu, tiếng bước chân rất khẽ, cơ hồ vô thanh vô tức, còn bước rất nhanh. Gần như lúc hấn vừa nghe tiếng bước chân của nàng, Bách Thuần đã đến sau lưng hấn.

Ô Tử Hư lúc này mới biết Bách Thuần là cao thủ thâm tàng bất lộ, trong lòng mình bạch Bách Thuần là muốn thăm dò hấn.

“Úy!”.

Ô Tử Hư giả vờ hô lên kinh hãi, hoảng hốt dịch thân, Bách Thuần vận kinh trang ôm lấy người, đang nhắc chân đá vào vùng bụng dưới của hấn, vừa nhanh vừa hiểm.

Hấn vội bày ra một biểu tình kinh hãi tuyệt vọng.

Bách Thuần yêu kiều quát một tiếng, còn cách một tấc là trúng chỗ yếu hại của Ô Tử Hư liền thu chân lại, hiển thị rõ công lực thu phát do tâm.

Ô Tử Hư lúc này mới có phản ứng, lão đảo thối lui, vẫn đứng không vững, ngã chổng vó lên trời.

Bách Thuần chống tay vào eo, mắng: “Đồ vô dụng!”.

Ô Tử Hư cố gắng ngồi dậy, ho khúc khặc nói không thành lời.

Bách Thuần nhìn lên xà nhà, tự mắng mình: “Ta thật ngu, bất quá Khâu Cửu Sư còn ngu hơn ta, muốn thử người có phải là tiểu tặc, nhất định tìm một người mà người không biết mới được”.

Ô Tử Hư cười khổ nói: “Nàng vì sao không đi hỏi Cô Nguyệt Minh? Nếu ta là Ngũ Độn Đạo, sớm đã bị hấn tóm rồi, còn có thể ngồi đây nói chuyện với nàng sao?”.

Bách Thuần chăm chăm nhìn hấn, hung dữ nói: “Cô Nguyệt Minh là một người rất đặc biệt, người đặc biệt lúc làm việc thường không theo quy luật, có quỷ mới biết huynh ấy liệu có nói dối cho người hay không”.

Ô Tử Hư không hiểu hỏi: “Ta thật không hiểu Bách Thuần, vì sao tích cực đi tìm Khâu Cửu Sư như thế? Chẳng lẽ nàng muốn lấy lòng Khâu Cửu Sư?”.

Bách Thuần đảo hai mắt, biểu lộ đáng vẻ tức giận khả ái, giọng khinh thường: “Người đúng là chẳng hiểu gì ta, nếu như ta là người như thế, vừa rồi đã không buồn bã chia tay Khâu Cửu Sư. Còn đáp án vừa hay ngược lại, người muốn biết nguyên nhân chân chính không?”.

Ô Tử Hư vẫn ngồi dưới đất, đáp: “Ta đương nhiên muốn biết bí mật trong lòng Bách Thuần nàng”.

Bách Thuần lui về sau, ngồi lọt trong một cái ghế dài tựa sát tường, nhú mày mắng: "Còn không đứng lên, ngồi dưới đất còn ra thể thống gì?".

Ô Tử Hư lắc lư đứng lên, bước chân loạng choạng đi đến ngồi xuống cái ghế tựa cách Bách Thuần một cái bàn nhỏ, thần sắc đau khổ nói: "Bách Thuần hình như đã quên là ai làm ta ngã xuống đất rồi?".

Bách Thuần nhún nhún bả vai, nói: "Ta tịnh không có đá trúng ngươi, là ngươi tự ngã xuống đất".

Ô Tử Hư gật đầu nói: "Thật tình đúng là ta tự ngã, nhưng lại là do một cước của nàng dẫn đến, Bách Thuần phải bồi thường ta thế nào đây, một nụ hôn chẳng hạn".

Bách Thuần mắng: "Ngươi thật ra muốn biết hay không?".

Ô Tử Hư vội đáp: "Biết cái gì? À! Phải rồi! Đương nhiên là muốn biết".

Bách Thuần nhắm đôi mắt đẹp lại, say sưa nói: "Bởi vì ta thích Ngũ Độn Đạo".

Ô Tử Hư thất thanh: "Cái gì?".

Bách Thuần vẫn không mở mắt, nhẩn nha nói: "Cố gì mà kinh ngạc như thế. Dạng nam tử hán ta ưa thích nhất phải trí dũng song toàn, gan lớn trùm trời. Ngũ Độn Đạo tung hoành thiên hạ, chưa từng có ai làm khó được hắn, thần long thấy đầu không thấy đuôi, giả như bản lãnh tán tỉnh của hắn bằng được nửa bốn sự trộm bảo, đã là một nhân tình hết sức tuyệt vời. Ta hiểu rõ tính cách của mình, thấy được Ngũ Độn Đạo chân chính, nhất định sẽ không kìm lòng nổi, hiến thân cho hắn".

Ô Tử Hư không có lời đáp.

Bách Thuần mở to mắt, đôi đồng tử đen láy nhìn qua hắn, thấy thần sắc ngưng trọng trên mặt hắn, kinh ngạc hỏi: "Ngươi sao rồi?".

Ô Tử Hư mất nhìn mũi, giọng quan tâm: "Ta nói không ra lời, là vì ta quá cảm động. Thật không dám giấu, Ài! Ta cũng không nhẫn tâm gạt Bách Thuần, sự thực thì ta chính là Ngũ Độn Đạo, người Bách Thuần thích chính là ta".

Bách Thuần hơi hốt hởi: "Ngươi rốt cuộc phạm chuyện gì, động đến cả hai nhân vật lợi hại nhất của Đại Hà Minh dù truy đến chân trời góc biển cũng thề phải bắt được ngươi?".

Ô Tử Hư thừ người kinh ngạc.

Bách Thuần không còn hứng thú nhìn hắn, ánh mắt nhìn lên bức "Cổ chiến xa nữ thần", cười khổ nói: "Ngươi rốt cuộc là ai? Ta hồ đồ mất rồi".

Ô Tử Hư hậm hực nói: "Ta nói mình không phải là Ngũ Độn Đạo, nàng không chịu tin. Đến khi ta thừa nhận mình là Ngũ Độn Đạo, nàng lại khịt mũi coi thường. Bách Thuần nàng nói ta xem, ta nên nhận là ai?".

Bách Thuần lắc đầu, than: "Ta là vì ngươi mà nghĩ, ngươi thật không hiểu lòng người tốt. Chỉ cần ngươi có biện pháp chứng minh ngươi là Ngũ Độn Đạo, ta có lẽ có biện pháp giúp ngươi thoát khỏi kiếp nạn này, bằng không ngươi nhất định sẽ chết".

Ô Tử Hư chán nản nói: "Ta thật không hiểu nàng, vì sao nhất định cho rằng ta là Ngũ Độn Đạo?".

Bách Thuần thần nhiên đáp: "Đạo lý rất đơn giản, bởi vì nếu Nguyễn Tu Chân nhận định ngươi là Ngũ Độn Đạo, khẳng định có đạo lý của huynh ấy. Ở một dải Giang Nam, ai cũng biết Nguyễn Tu Chân chưa từng có phán đoán sai lầm".

Ô Tử Hư trầm mặc phút chốc, hỏi: "Bách Thuần phải chăng bị thất tình?".

Bách Thuần thân kiều khẽ run, nhìn chăm chăm hắn, hai mắt tràn đầy thần sắc kỳ dị, hỏi: "Ngươi bằng vào gì mà đoán như thế?".

Ô Tử Hư đáp: "Bách Thuần không phải nói buồn bã chia tay với Khâu Cửu Sư sao, đương nhiên là cãi nhau đến mất vui, đem giận dữ trút lên đầu ta".

Bách Thuần khẽ lắc đầu, biểu thị không đồng ý, nhẹ nhàng nói: "Nhưng ngươi sao biết ta có hảo cảm với Khâu Cửu Sư? Chưa nhìn thấy huynh ấy, có sao có thể nói ta thất tình? Trừ phi ngươi là tên tiểu tử bán mặt rấn đồ".

Ô Tử Hư thông thả đáp: "Ta không hiểu nàng đang nói gì. Chỉ biết nàng mỗi lần đề cập đến ba chữ Khâu Cửu Sư, đều có chút giận dữ. Hận càng nhiều, yêu càng sâu, không phải thất tình có gì lại hận chứ?".

Bách Thuần nghe đến ngây ngốc, thu hồi ánh mắt, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc thê lương, u oán và cam chịu, tiếp đó tựa vào ghế, rèm mi run run, một giọt lệ châu óng ánh từ khóe mắt trái lăn trên má ngọc, ngưng đọng chốc lát rồi rơi xuống thấm vào vạt áo.

Ô Tử Hư chấn động hô: "Bách Thuần!".

Sau một hồi lâu, Bách Thuần lại mở mắt ra, hung dữ trừng trừng nhìn hắn, mắng: "Thương tâm một chút cũng không được sao? Ngươi yên tâm đi, ta sống trên đời là muốn tìm sự vui vẻ, không phải tìm thống khổ. Tất cả đều là quá khứ rồi".

Ô Tử Hư lần này là thật sự không nói ra lời.

Lúc này Chu Bàn Tử đến, thấy hai người đang ở cùng, không chút kinh ngạc, vui vẻ nói: “Con gái ngoan của ta, mỹ nhân ảo thuật đến rồi!”.

Bách Thuần đầu óc hồ đồ hỏi: “Cái gì mà mỹ nhân ảo thuật?”.

Chu Bàn Tử hưng phấn đáp: “Là người nhận lời mời đến biểu diễn ảo thuật, thật không tưởng được lại là nữ tử trẻ tuổi thiên kiều bách mị, còn là mỹ nhân hiếm thấy gần như có thể so sánh với con gái ngoan của ta. Chu Bàn Tử ta tôn kính nhất là mỹ nữ, đợi ta mời nàng ấy đến biểu diễn cho con gái ngoan xem, phương diện kỹ nghệ có chút thành tựu là được, cho dù ảo thuật nàng ấy bình thường, bằng vào sự mỹ lệ của nàng cũng có thể bù đắp được. Con gái ngoan hiểu chưa?”.

Bách Thuần nhú mày hỏi: “Sao có thể chứ?”.

Chu Bàn Tử giọng đương nhiên: “Có gì không được chứ”. Quay sang Ô Tử Hư nói: “Thời gian không còn nhiều nữa, lúc nào thì Lang tiên sinh cần kích thích hứng vẽ”.

Ô Tử Hư vui vẻ đáp: “Kích thích hứng vẽ có rất nhiều cách, xem mỹ nhân biểu diễn ảo thuật cũng là một cách, xin Chu gia lập tức mời mỹ nữ đó đến, để ta đại khai nhãn giới”.

Bách Thuần và Chu Bàn Tử thở dài, bó tay với hắn.

oOo

Mưa lớn tan đi, nắng vàng tỏa lấp.

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân ngồi ở tiểu đình, Khâu Cửu Sư hỏi: “Người thấy thế nào?”.

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm đáp: “Rất khó một lời nói tận. Lời của Tiền Thế Thần thật thật giả giả, cần phải phân tích kỹ lưỡng mới có thể phân được thật giả”.

Khâu Cửu Sư khẽ cười nói: “Lập lời thề độc nếu còn chưa tin, bọn ta có thể bức hắn ói ra một nửa gia tài để biểu lộ thành ý, lúc đó sự câu kết giữa bọn ta và hắn biến thành thiết chúng như sơn, lấy hết nước Đại Giang cũng không rửa sạch hiềm nghi, sao cho phép hắn nuốt lời được”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu nói: “Lời của người cũng có thể coi là một đề nghị tốt, dưới tình huống như thế đủ để kéo Tiền Thế Thần xuống vũng bùn, khiến hắn khó mà thoát thân.

Bất quá tình huống hiện tại tình không giống thế, người đã quên mất đại địch vô hình của bọn ta”.

Khâu Cửu Sư đầu đầu nói: “Chuyện này cũng có quan hệ nữa sao?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ở trong bố cục mệnh vận này, mỗi một người, mỗi sự kiện, đều là một mắt xích trong đó, móc nối đan cài vào nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, chỉ cần bất kỳ một mắt xích nào bị lệch, lập tức có thể phá vỡ cục thế, đây là lý giải từ đầu của bọn ta. Hiện tại tuy bị dẫn dắt vào mê cung, đầu óc trở nên quay cuồng, tinh thần sa sút không phân biệt được gì, thế nhưng điểm sáng này cần phải giữ vững, như thế bọn ta còn có đường thắng”.

Khâu Cửu Sư bối phục nói: “Đầu óc người phải chẳng khác với người thường, bằng không làm sao có thể dưới tình thế phức tạp hiện nay, vẫn suy nghĩ rõ ràng như thế”.

Nguyễn Tu Chân cười khế nói: “Đây là sự khiêu chiến trước giờ chưa từng có, bọn ta cần phải đối diện và khắc phục. Từ lúc ‘tam quỷ tề động’, ta sớm đã có tâm lý chuẩn bị, áp ủ tâm trạng sẽ ác đấu cùng quỷ thần, ứng phó chuyện này khiến ta cảm thấy thú vị tràn trề, trận chiến này thành bại khó đoán. Người, ta tuy quan tâm đến thắng lợi cuối cùng, nhưng lúc chiến đấu cần phải vứt bỏ sinh tử thành bại, mới có cơ hội đạt được mục tiêu”.

Khâu Cửu Sư phấn khởi tinh thần, hỏi: “Bọn ta nên làm gì?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Đầu tiên là thái độ đối với Tiền Thế Thần, ngày nào gã vẫn chưa tham gia đại nghiệp của bọn ta, vẫn phải xem gã là địch nhân. Tiền Thế Thần chắc chắn có chuyện với Phụng công công và Quý Nhiếp Đề, nhưng không phải như lời gã là Phụng công công mưu đoạt gia sản gã. Muốn vu khống gã cấu kết bọn ta, cần phải dưới tình huống bọn ta phát cờ khởi nghĩa tố cáo mới có tác dụng. Một ngày bọn ta vẫn an phận giữ mình, tội danh cấu kết phản tặc không thể thành lập”.

Khâu Cửu Sư đồng ý thốt: “Có đạo lý”.

Nguyễn Tu Chân tiếp tục phân tích nói: “Tiền Thế Thần là đại thần nắm binh quyền ở địa phương, nếu như Phụng công công muốn lật đổ gã, tuyệt không thể nói lung tung, sự tình chỉ hạn chế giữa lão và Quý Nhiếp Đề, Tiền Thế Thần dù có người của gã ở kinh sư, làm thế nào biết được chuyện cơ mật như thế? Ta còn cho rằng Phụng công công không thể ngu xuẩn như vậy, đã biết Đại Hà Minh bọn ta lúc nào cũng có thể rục rịch cất đầu, lại đi đối phó với quyền thần địa phương trước, chỉ khiến dân tâm dao động, kiến tạo tình thế có lợi nhất cho bọn ta phát cờ khởi nghĩa, là chuyện kẻ trí không bao giờ làm”.

Khâu Cửu Sư nhíu mày nói: “Lý do Tiền Thế Thần tìm đến bọn ta đích xác là không thuyết phục, vậy thì gã vì sao làm như thế? E rằng bọn ta phải nắm được Quý Nhiếp Đề mới có đáp án”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Một ngày bọn ta chưa bắt được Ngũ Độn Đạo, người chủ sự vẫn không phải là ngươi hoặc ta, mà là Đại long đầu, vì thế bọn ta tuyệt không thể dễ dàng vọng động”.

Ngưng rồi tiếp: “Việc khẩn cấp trước mắt của bọn ta, là phải nắm rõ nguyên nhân Tiền Thế Thần đột nhiên mưu phản, chỉ có nắm được ngọn nguồn trong đó, bọn ta mới có thể quyết định hướng đi, bằng không lúc thời cơ chưa chín mùi hấp tấp khởi nghĩa, sẽ phản tác dụng”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Bọn ta có biện pháp gì không?”.

Hai mắt Nguyễn Tu Chân bùng sáng trí tuệ, đáp: “Nhân vật quan trọng là Cô Nguyệt Minh. Ta có một cảm giác, Cô Nguyệt Minh là nhắm vào Tiền Thế Thần mà đến, ngươi nghĩ xem! Cô Nguyệt Minh vừa đến Lạc Dương, Tiền Thế Thần liền đến cảnh cáo bọn ta, kích động bọn ta. Vì thế chỉ cần biết rõ tâm ý của Cô Nguyệt Minh, bọn ta có thể đưa ra phán đoán chính xác”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Làm sao có thể biết rõ tâm ý của y?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ta có một phương pháp rất gọn gàng, bắt quá ngươi lại phải chịu mạo hiểm rất lớn, đó là kiến tạo cơ hội cho Cô Nguyệt Minh, xem y liệu có động thủ giết ngươi hay không”.

Khâu Cửu Sư bật cười nói: “Mặc y là Cô Nguyệt Minh hay là Minh Nguyệt Cô, ta căn bản không sợ y. Đúng! Đây là phương pháp gọn gàng nhất, nếu y không có hứng thú với ta, điều đó đã chứng minh Tiền Thế Thần nói chuyện gian dối”.

Nguyễn Tu Chân điềm đậm hỏi: “Giả như Quý Nhiếp Đề đúng như lời Tiền Thế Thần âm thầm điều động binh mã, bọn ta nên có phản ứng thế nào?”.

Khâu Cửu Sư lộ ra thần sắc vô cùng tự tin, ung dung nói: “Phương diện này giao ta phụ trách, ta sẽ bí mật động viên, đánh phủ đầu Quý Nhiếp Đề, chỉ cần thủ tiêu Quý Nhiếp Đề, Phụng công công sẽ biến thành lão hổ không răng, không cần phải sợ lão”.

Nguyễn Tu Chân cười khố nói: “Đó chính là tình huống ta sợ nhất, hy vọng phát sinh sau khi đã bắt được Ngũ Độn Đạo, bằng không Đại long đầu sẽ thành mối lo của bọn ta, khiến bọn ta không thể ở trạng thái ngênh chiến tốt nhất. Ta sẽ đem tình hình này, báo cáo

tỉ mỉ với Đại long đầu, hy vọng Đại long đầu không có hiểu lầm, khiến bọn ta không cách nào toàn lực ứng phó”.

Khâu Cửu Sư vươn người đứng dậy, còn lười nhác vặn eo.

Nguyễn Tu Chân nói: “Nhớ cẩn thận! Ngàn vạn lần không nên khinh địch, Cô Nguyệt Minh tuyệt không phải là kẻ chỉ có hư danh”.

Khâu Cửu Sư ung dung nói: “Gặp địch chủ quan là đại kỵ binh gia, Khâu Cửu Sư ta không phạm sai lầm ngu xuẩn đó đâu”.

oOo

Tiền Thế Thần quay về Bồ chính sứ ti phủ, được thủ hạ thông báo, lập tức đến thạch thất gặp Qua Mặc.

Ngồi xuống đất đối diện Qua Mặc, Tiền Thế Thần biến sắc la lên: “Su huynh không phải thụ thương chứ!”.

Sắc mặt Qua Mặc trắng bạch hơi không bình thường, hai mắt thoáng qua sát cơ mãnh liệt, khó chịu đáp: “Có thể nói như thế”.

Tiền Thế Thần không tin hỏi: “Cô Nguyệt Minh lại có thể đả thương huynh?”.

Qua Mặc cười khổ đáp: “Tình huống chân chính tịnh không phải như ngươi tưởng tượng, bất quá Cô Nguyệt Minh đúng là kiểm thủ siêu trác thiên sinh dị bẩm. Lần này ta đã dùng toàn lực, đoán chắc thành công, khi y từ Hồng Diệp Lâu quay về Quân Sơn Uyển đến Tương Quân Kiều thì bị ta bày bố trận Thái Ất kỳ môn độn giáp, bức y vào tử môn, lại dùng Lục giáp phi linh phù, thúc giục chúng linh, sai khiến bách thần, làm cho tâm thần mê hoặc, tiếp đó dùng thần nổ bắn, nhưng vẫn bị y với linh đài trong sáng, phối hợp chiến lược xảo diệu phá vỡ, khiến ta việc sắp thành lại hỏng”.

Tiền Thế Thần tái mặt, nói không ra lời.

Qua Mặc nói: “Tam kỳ bát môn trận pháp không còn tác dụng, bất đắc dĩ ta đành thi triển Tỏa Hồn Thuật tổn hao tâm lực nhất, nào biết y lại có Hộ thân phù, một dị vật như là Xá lợi tử, xuất kỳ bất ý phá vỡ Tỏa Hồn Thuật của ta, khiến ta thụ thương. Ta mất đi pháp thuật, y liền khí thế tăng vọt, không còn chịu bất kỳ phù lệnh cấm chế nào, ta chỉ đành trá thương nhảy xuống nước, muốn dụ y đuổi theo, nào biết người này tài trí không dưới kiểm thuật của y, lại nhìn ra kế dụ địch của ta, khiến ta uống công trở về”.

Sắc mặt Tiền Thế Thần càng biến thành khó coi, nói: "Lần này há không phải là trộm gà không xong còn mất gạo, khiến tình hình của bọn ta hoàn toàn bại lộ".

Qua Mặc hừ lạnh nói: "Từ khi bắt đầu vạch kế hoạch đoạt lấy Sở hạp, Thế Thần phải biết mình đang làm gì. Còn nhớ khi đó ta từng hỏi ngươi, đây là con đường chỉ có một hướng không thể quay đầu, đã bước chân lên thì chỉ có kiên trì đi tiếp, lúc đó ngươi trả lời ta thế nào?".

Tiền Thế Thần cười khở đáp: "Đệ không phải hối hận, mà là sự tình đến quá đột ngột, đệ có chút không tiếp thụ được".

Qua Mặc điềm đạm nói: "Ta lẻ loi một mình, nói đi là đi, nhưng Thế Thần lại không thể không nghĩ cho gia tộc, tài sản. Chỉ có ta có tư cách thối lui, mà không phải Thế Thần ngươi".

Tiền Thế Thần thê thảm nói: "Đệ hiểu".

Qua Mặc trầm giọng nói: "Chỉ cần ngươi không lùi lại, ta sẽ cùng ngươi kiên trì đi tới, đối với Qua Mặc ta mà nói, trong thiên hạ không có chuyện gì không làm được. Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bọn ta".

Tiền Thế Thần ngớ ngẩn thốt: "Thắng lợi cuối cùng?".

Qua Mặc gật đầu nói: "Thắng lợi cuối cùng tịnh không phải lật đổ triều đình, mà là tìm được Sở hạp, khi đó mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng. Khi ta đã tọa, ấn ước cảm thấy Sở hạp thất tung mười năm trong một thời gian ngắn nữa sẽ trùng hiện nhân gian. Ta đã mất cơ hội một lần, lần này tuyệt không thể giẫm lên vết xe đổ nữa".

Tiền Thế Thần cảm động hỏi: "Sư huynh vì sao chịu bất chấp tất cả giúp Thế Thần như vậy chứ?".

Khóe miệng Qua Mặc lộ ra nét cười đầy thâm ý, đáp: "Ta vô thân vô cố, chỉ có một sự đệ ngươi, không giúp ngươi thì giúp ai đây? Ta cần phải diện bích ba ngày để hồi phục sức lực. Chuyện khác không cần sư huynh dạy ngươi, ngươi cũng biết nên làm thế nào chứ!".

- o O o -